

ното градско класно мъжко училище, освенъ църквата... Щомъ пристигналъ Пахомий, почналъ да проповѣдва въ църква срѣщу униятитѣ, въ които проповѣди имъ описвалъ всички беззакония, които нанесли на православието. Следъ три дни отъ отиването на поменатий, отишли въ М. Търново и Блаженопочившиятъ Антимъ I Български Екзархъ съ владиката Кирило съ по народностъ грѣкъ. Щомъ пристигнали казанитѣ държали речи въ църквата, както и Пахомий, комуто речитѣ били толкозъ живи и силни, щото пробуждали дълбочинитѣ и на най-заспалото човѣшко сърдце. Речитѣ на ораторитѣ сж били все противъ католицитѣ. Отъ речитѣ имъ се трогнали мнозина, тъй щото почнали да се разписватъ и останалитѣ малцина не повече отъ 8—10 унии. Тогазъ училището, което били взели, минало въ ръцетѣ на православнитѣ Блаженопочившиятъ Антимъ, заедно съ Кирило владиката, като подредили работитѣ, заминали всѣкой за своето мѣсто, а въ Търново останалъ само Пахомий, който не прѣпустналъ нито единъ день безъ проповѣдь въ църквата и неговитѣ проповѣди тъй насърдили християнитѣ, щото се съгласили да изгонятъ всичкитѣ католици. За да постигне целта си той вършелъ всичко посрѣдствомъ женитѣ, които биле въодушевени отъ проповѣдитѣ му и се решили да направятъ всичко за изгонване на католицитѣ. Главна предводителка на женитѣ била Дафина (служиня на Пахомия) като потеглила всичкитѣ жени къмъ кѣщата, въ която живѣли католишкитѣ попове: Иванъ и Койчо, Константинъ учителтъ и Константинъ секретарьтъ имъ. Щомъ прѣстигнали предъ кѣщата, Дафина почнала да цѣпи вратата и тѣ като видѣли, че съдѣйствието ще бже зле, отворили имъ — и всичкитѣ жени нахлули въ кѣщи, събрали покѣщнината, като строго имъ казали да се махнатъ отъ Търново, иначе много ще пострадатъ. Тѣ, като видѣли, че множеството отъ тѣлпа жени стои вънъ при кѣщата и съ голѣма разяреностъ чакатъ премахването имъ, то излѣзли отъ кѣщи и натоварили дрехитѣ си на една кола безъ волове и принудили момчета да теглятъ колата вънъ отъ града; заедно съ поповетѣ и другитѣ тѣхни. (Колата намѣрили женитѣ и тѣ накарали момчетата да не я теглятъ). Щомъ ги искарали вънъ пропѣдили ги вече и тѣ се подчинили и се премахнали отъ Търново, а останали въ тоя градъ само 4—6 души унии Търновчани. Следъ изпѣждането на униятитѣ (католишкитѣ попове) Пахомий не преставалъ отъ да проповѣдва разни проповѣди, като всѣки празничень день държалъ въ църква проповѣди, които търновци до сега не сж слушали и които не ще забравятъ, защото тѣ прониквали въ душата на човѣка, биле убедителни, съ една дума желѣзо пробивали. Съ словото си той толкозъ убедилъ народа, толкозъ го обикнали, щото биле готови да си положатъ душитѣ за своя пастиръ, стига само дума да каже и всичко било готово. На думитѣ му толкозъ давали внимание и из-